

ABBI GLINES

Het beste wat ik ooit meemaakte

Karakter Uitgevers B.V.

De trouwdag van mijn beste vriendin

Mijn horloge vertelde me dat het 14.15 uur was.

Dat de heupflacon in mijn zak halfleeg was, was niet omdat ik een gebroken hart had vanwege het feit dat mijn beste vriendin ging trouwen. Ik had me erbij neergelegd dat Bliss ging trouwen met Nate Finlay. Sterker nog, ik was verliefd geworden op iemand anders, of ik had gedacht dat ik verliefd was. Welke van de twee wist ik nog steeds niet precies. Het was al voorbij geweest nog voordat het begonnen was. De maanden waren verstreken en ook dat ik haar was kwijtgeraakt, had ik achter me gelaten.

Ik was tot de conclusie gekomen dat ik de eeuwige goeie gozer was. De gozer die door vrouwen wordt gezien als degelijk, betrouwbaar, vergevingsgezind, bla-di-fokking-bla. Ik nam nog een teug uit mijn heupflacon bij de gedachte. De rand was verrassend koel aan mijn lippen. Het was nog geen zomer, maar in zuidelijk Alabama zou je dat niet zeggen. Als ze er nou voor hadden gekozen om dit op het strand te doen, zouden we er in elk geval een lekker briesje bij hebben gehad.

Al sinds we klein waren zei Bliss altijd dat ze hier zou gaan trouwen, op de boerderij van haar ouders, zoals ook zij jaren geleden hadden gedaan. Dat vond ze romantisch en meer van dat gelul. Ik vond het te verrekte heet en afgelegen, maar ik was momenteel dan ook aan de drank en een tikkeltje ongevoelig als het om de liefde ging.

‘Wil je die misschien delen?’

Ik herkende die zwoele vrouwenstem. Zodra je Ophelia Finlay eenmaal had horen praten, vergat je nooit meer hoe ze klonk. Toen ik haar voor het eerst had ontmoet, was ze de nieuwe huisgenote geweest van het meisje met wie ik bijna, maar net niet helemaal aan het daten was, Lila Kate Carter. Oké, Lila was het middel geweest dat me had genezen van mijn verliefdheid op mijn beste vriendin. Maar ze had me ook in een oogwenk weer laten vallen voor een rijke badboy uit Rosemary Beach.

Ik gaf de flacon aan Ophelia. Ze was me al eerder opgevallen, maar daarin was ik niet de enige. Ze viel niet over het hoofd te zien. Lichtblond haar, blauwe ogen die eruitzagen alsof er een beetje zilver in zat, ik zweer het, en buitengewoon mooie tieten. Ik was dronken en in die strapless jurk vielen ze moeilijk te negeren. Ik betwijfelde of er veel vrouwen waren die een jurk met hun jetsers omhoog konden houden zoals Ophelia hier deed. Ophelia en ik kenden elkaar niet zo goed, maar nog voor zons-
ondergang zou ze de schoonzus zijn van mijn beste vriendin.

‘Het is whisky,’ zei ik tegen haar toen ze de flacon van me aanpakte. Ik stond mezelf toe om van dichtbij van het uitzicht te genieten. En het was me verdomme het uitzicht wel. Ze keek me met een scherpe blik aan, en onder haar dichte wimpers zag ik een zweem van geamuseerdheid.

‘Dat kan ik wel hebben.’

Ik had een aantal verhalen over haar gehoord van Bliss. Ze was niet de wildste van Nate Finlays twee jongere zusjes. Die titel ging naar Phoenix Finlay. Haar rode haar was het enige aan haar wat waarschuwde dat ze onheil betekende. Ze zag eruit als een engel. De eerste keer dat ik haar ontmoette, had ik me afgevraagd of de verhalen over haar verzonnen waren. Maar

op een verjaardagsfeestje voor Bliss dat Nate bij hem thuis had gegeven, had Phoenix al haar kleren uitgetrokken, op een minuscuul slipje na, en was in het zwembad gesprongen. Nate had staan vloeken en tieren als een bezetene terwijl de rest van de aanwezige mannen stond toe te kijken.

‘Single malt, hmm. Dank je, daar was ik echt even aan toe.’ Ophelia’s stem was zo vervloekte warm en hees. Ik was vergeten hoe graag ik haar hoorde praten.

‘Kun je niet goed tegen de bruiloftsvreugde?’ vroeg ik, nog één slok nemend voordat ik de flacon weer dichtdeed en in mijn colbertje stopte.

Ze haalde haar schouders op en zuchtte een beetje. ‘Bliss is een lieverd. Als ik niet wist dat ze mijn broer volledig om haar vinger had gewonden, zou ik me zorgen om haar maken. De vrouwen in onze familie zijn geen lieverdjes. Als dit Phoenix’ bruiloft was, zou ik een hele fles whisky nodig hebben. Maar Bliss is geen bridezilla. En dat is een opluchting. Alleen houd ik er gewoon niet van om me helemaal op te doffen en op de foto te gaan, en om mijn moeder aan mijn haar te moeten laten tutten, en om zoveel make-up te dragen.’

Misschien kwam het door de whisky, maar ik grijnsde om haar onsamenvangende uitleg. ‘Je ziet er superlekker uit. Dat dan weer wel.’ Ik geloof niet dat ik ooit eerder tegen een vrouw had gezegd dat ze er superlekker uitzag. Het kwam zeker weten door de whisky.

Eerst brak er een grijns door op haar gezicht en toen begon ze te lachen. Het was een zachte, verbaasde lach, die al even betoverend was als haar stem. ‘Eli Hardy, volgens mij ben je dronken.’

Ik wist honderd procent zeker dat ze gelijk had, maar ze kende me niet goed genoeg om die aanname te doen. ‘Hoezo?’ vroeg ik, met mijn eigen geamuseerde grijns. Ze draaide haar lichaam een beetje in mijn richting. Het bankje dat ik had ingelijfd stond onder een grote eikenboom en was hier neergezet voor de bruiloft, want ik had het nog nooit eerder gezien. Het was net groot genoeg voor twee mensen en toen Ophelia zich naar me toe keerde, streek haar schouder langs de mijne voordat haar dij kortstondig contact maakte. Haar geur dreef op een briesje naar me toe, alsof ze het zo had afgestemd met het weer. Het was niet de vertrouwde bloemengeur die de meeste parfums hadden, maar het deed me denken aan kokos en de zon. De heerlijkste zomergeuren sloegen van haar huid af.

Wat het ook was, ik kreeg zin om mijn hoofd in haar hals te begraven en diep in te ademen. Zo dronken was ik echter nou ook weer niet.

‘We zijn elkaar nu al op verschillende plekken tegengekomen. Ik heb je geobserveerd. Ik observeer graag mensen,’ legde ze uit met een licht ophalen van haar volmaakt gebruikte linker-schouder. ‘Jij bent de goeie gozer. Degene van wie iedereen weet dat-ie het juiste zal doen en zeggen.’

Dit maakte in één keer korte metten met de dronken aantrekkingskracht die ik had gevoeld voor haar. Ik had daarnet verdomme exact hetzelfde gedacht, maar dat hoefde een of andere vrouw me niet onder m’n neus te komen wrijven. Waarom was ik de goeie gozer? Waarom deed ik alles zo vervloekt keurig netjes? Er kwam een herinnering naar boven aan de vorige keer dat ik dronken was geworden en iets stoms had gedaan.

‘Ik heb een onenightstand gehad, dronken, en achteraf wist

ik er niets meer van,' zei ik tegen haar, alsof dat genoeg was om een stoere gast van me te maken. Het maakte me een klootzak. Jammer dan.

Ze produceerde weer zo'n sexy lachje, en al was het indrinken van het geluid ervan en het bewonderen van de pure schoonheid van haar gezicht absoluut niet wat ik wilde... het was wel wat ik deed. Ze had zulke verrekte volle lippen, konden die überhaupt wel echt zijn?

'Ik geloof niet dat de sekscapade die Lila Kate en jij hebben gehad op haar eerste avond in Sea Breeze jou een slechterik maakt. We weten allemaal dat Lila Kate zo ongeveer een volmaakte engel is, en ze was niet dronken, hooguit aangeschoten van het shotje Jell-O dat je haar had gegeven.' Ze klonk geamuseerd toen ze het had over de shots, die ik eerlijk gezegd totaal vergeten was.

Ik zweeg even. 'Heeft ze je dat verteld?' vroeg ik, een tikkeltje geschokt.

'We zijn wel huisgenoten, hè. Hoewel ze zelden thuis is, maar ik ken haar al mijn hele leven. Onze moeders zijn beste vriendinnen.' Ze zuchtte. 'Haar bruiloft is de volgende waar ik acte de présence moet geven.' Ze zei het op ietwat zure toon.

'Ik heb gehoord dat ze verloofd is,' antwoordde ik. Het had me helemaal niets gedaan. Ik was blij voor haar geweest en ging er min of meer van uit dat het al vanaf het begin had vastgestaan.

Ophelia knikte. 'Ja, ik wist dat het eraan zat te komen. Ze hebben het gewoonweg officieel gemaakt. Straks heb ik dat enorme appartement helemaal voor mezelf, want Cruz heeft een huis voor hen gekocht op het terrein van de countryclub. Het zoveelste evenement waarvoor ik me helemaal moet opdoffen en

dit moet doen.’ Ze wapperde met een hand voor zich alsof dit het allergenste ter wereld was wat je haar kon aandoen.

‘Het kan altijd erger. Je zou de mannelijke getuige kunnen zijn van de bruid,’ zei ik schertsend. Mijn rol op deze bruiloft was namelijk allesbehalve traditioneel.

Ophelia lachte opnieuw.

Het gaf me een fijn gevoel om haar aan het lachen te maken. Die ogen van haar waren beslist bijzonder.

‘Het feit dat papa en jij de enige twee getuigen zijn, is nog het allerbeste aan dit hele gebeuren. Ik hoef daar niet te staan terwijl iedereen naar me zit te staren. Die mazzel heb ik niet op Lila Kates bruiloft.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Daar ben ik erebruidsmisje.’

Het feit dat Ophelia niet wilde dat er naar haar werd gestaard, intrigeerde me. Er werd dagelijks naar haar gestaard. Er zou nog naar haar worden gestaard wanneer ze een joggingbroek aanhad en haar haar in een paardenstaart droeg. Zo knap was ze.

‘Je zou eraan gewend moeten zijn dat mensen naar je staren,’ zei ik tegen haar.

Ze fronste, haar neus een klein beetje opgetrokken, en god, wat zag deze sensuele schoonheid er op die manier aantrekkelijk uit.

‘Hoezo?’ vroeg ze.

De oprechtheid in die vraag ontging me niet. Zelfs lichtelijk aangeschoten als ik was, zag ik in haar sprekende ogen dat ze het meende. Het was godsonmogelijk dat deze vrouw niet wist dat ze oogverblindend was. Vrouwen die er zo uitzagen, wisten dat. Ze was niet simpelweg mooi, zoals Lila. Lila was vanbinnen net zo mooi als vanbuiten, en dat had haar zo verrekte aantrekkelijk

gemaakt. Ophelia's uiterlijke verschijning was van een compleet andere orde: oogverblindend.

Ophelia was het type vrouw waar mannen één blik op wierpen en vervolgens eindeloos over bleven fantaseren. Ze hoefde niet eens iets te zeggen. Slechts één blik en je sloeg het beeld in je geheugen op voor later.

‘Omdat het onmogelijk is dat mensen niet naar je willen kijken zodra ze eenmaal een glimp van je hebben opgevangen,’ antwoordde ik, en vervolgens nam ik nog een slok, al was het waarschijnlijk een slecht idee om nog meer te drinken.

‘Misschien moet je daar een beetje mee dimmen,’ zei Ophelia, en ze pakte de flacon uit mijn hand. ‘Je moet straks naast de bruid staan zonder om te vallen. Bliss is een lieverd, maar het zou kunnen dat ze je niet zomaar vergeeft wanneer je dronken tegen de vlakte gaat tijdens haar huwelijksplechtigheid.’

Zonder tegensputteren liet ik Ophelia mijn flacon pakken. Ze had een punt. Bovendien zou het me een reden geven om haar na afloop aan te spreken. Ik zou mijn flacon moeten terughalen. Misschien zou ik haar vervolgens kunnen vragen om met me te dansen. Net toen mijn verbeelding met die gedachte aan de haal wilde gaan, werden we gestoord.

‘Hoelang is hij al dronken?’ vroeg Cruz Kerrington.

Zelfs in mijn benevelde toestand hoorde ik de geamuseerde klank in zijn stem. Die vervloekte Kerrington ook.

‘Geen idee. Hij hing al met zijn mond aan zijn flacon toen ik bij hem kwam zitten,’ antwoordde Ophelia.

Ik kneep mijn ogen dicht tegen de zon achter Kerringtons hoofd. Hij stond te grijnzen. Ik zag hem zijn hoofd schudden, en toen begon hij te lachen.

‘God, dit is echt retegrappig,’ antwoordde hij.

Vervolgens stak hij zijn hand naar me uit, en heel even dacht ik dat hij me de hand wilde schudden. Ik staarde ernaar alsof hij degene was die dronken was. Waarom zou ik hem in jesusnaam de hand willen schudden? Ik mocht die klootzak niet. Geen idee meer waarom, maar ik mocht hem niet. Zoveel wist ik wel.

‘De bruiloft is over een uur. Wat jij nodig hebt, is iets te eten in je donder en een gemeen koude douche,’ zei Cruz, op resolutere toon.

Toen ik nog steeds niet in beweging kwam, zuchtte hij.

‘Wil je soms dat Bliss je gaat haten? Want ze zal woest zijn en Nate zal je een ongenadig pak slaag geven als je dit voor haar verpest.’

Ik begon ertegen in te brengen dat Nate Finlay niet mans genoeg was om me een ongenadig pak slaag te geven, maar ik stopte met praten. Ik wist namelijk niet precies of dat op dit moment ter zake deed. Cruz was een klootzak, maar hij had gelijk: Bliss zou me haten als ik deze dag voor haar verpestte. Ik pakte Cruz’ uitgestoken hand niet aan, maar ik stond wel op. Wankelde een eindje naar links voordat Cruz me opving en voorkwam dat ik op mijn plaat ging.

‘Denk je dat je hem op tijd weer nuchter krijgt?’ vroeg Ophelia van ergens achter me.

Ik wilde me omdraaien en nog een keer naar haar kijken, maar ik moest me volledig focussen om rechtop te blijven staan.

‘Ik mag dan misschien een hoop dingen verkloten, maar dit kan ik als geen ander,’ zei Cruz met trots in zijn stem.

Ik rolde met mijn ogen. Wat zag Lila in deze arrogante eikel? O wacht... hij was een *badboy*. Ze wilden allemaal een *badboy*.

Al die vervloekte meiden. Als hij geen badboydingen deed, waren ze niet geïnteresseerd. Gaf je een meid een gozer die alleen maar verkeerde beslissingen nam, dan was ze verkocht.

‘Dat geloof ik wel,’ zei Ophelia tegen Cruz.

Inmiddels had ik mijn evenwicht gevonden, dus ik draaide me om en keek haar nog een laatste keer aan. ‘De volgende keer trakteer ik je op een glas whisky,’ zei ik tegen haar. Ik wist niet precies of dat verstandig was of niet.

Ze glimlachte en beet op haar lip, al leken haar ogen me uit te lachen. ‘Dat zal ik onthouden,’ antwoordde ze.

‘Hij heeft verdomme eten nodig. Kom mee, Don Juan. Je moet niet aan het flirten slaan met een Finlay,’ zei Cruz, en hij trok me aan mijn arm in de richting van het huis.

‘Hoezo?’ vroeg ik, terwijl ik mezelf probeerde te bevrijden uit zijn greep maar in plaats daarvan niet verder kwam dan naast hem voortstompelen.

‘Ze verslinden je met huid en haar. Je bent verdorie veel te soft.’

Ik vond het niet fijn om soft genoemd te worden. ‘Ik ben verdomme niet soft.’ Dit keer rukte ik me los terwijl ik het zei en wist ik nog net te voorkomen dat ik achterover viel.

Cruz kreunde gefrustreerd. ‘Prima, je bent een vuile schoft. Schiet nou maar op. We zijn onze tijd aan het verdoen.’

Voordat ik tegen hem kon zeggen dat ik zijn hulp niet nodig had, verscheen Bliss op de veranda, geheel in het wit gekleed. Ze zag eruit als de engel die ik altijd al in haar had gezien. Ik stond even stil en zag de stralende blik die ze haar moeder schonk, die bij haar kwam staan. Dit was haar grote dag. De dag waarvan ze ooit had gedacht dat ze hem misschien nooit zou meemaken.